

உ

ஸ்ரீகுருவேரமஃ.

நிஜானந்தவிலாசம்.

திருநெல்வேலிக்கோடகநல்லூர்

ஸ்ரீ சுந்தரஸ்வாமிகள்

அருளிசெய்தது.

திருவனந்தபுரங்காலேஜில்

தர்க்கசாஸ்திரபண்டிதர்

B. A. சுந்தரம்பிள்ளையாலும்

திருநெல்வேலி

மாவடி. சிதம்பரம்பிள்ளையாலும்

திருநெல்வேலி

முத்தமிழாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

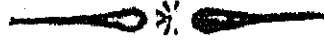
October-1879.

PRICE 14 ANNAS.

ஸ்ரீ சிவாயபரமகுருவேநம

நி ஜா ன ந் த வி லா ச ம் .

பா யி ரா ம .

சொன்மதிசாராத் தூயநற்பொருளின்
ஹ்ணைகழறுதிக் குமாது தித் து

*

நின்மலமறைகணித்தமுந்தேடு

நிஜானந்தோகம்பதந்தனையென்

*

புன்மொழித்தமிழாற்சாதகர்பொருட்டுப்

போதகஞ்செய்ப்புருதலைப்பார்த்

*

தென்மதியென்னைநகைசெய்ப்பின்னு

மியம்புவானெழுந்ததோரவாவே.

*

மு த லா வது .

அவஸ்தாத்திரய சோதன சம்பிரதாயப்

பிரகரணம்.

சர்வஞ்ஞ கருணாமூர்த்தியாகும் பரமகுருவா
யும் வினங்காநின்ற என்பிராணநாதரோ! நான் பரக
தியட்டாயுமார்க்கந்தை லளிதமாந் மனதுக்குவரு

ம்படி யுபதேசி கதருள வேண்டுமென்று மாணுக்க
ன் பிரார்த்திக்க:

ஆசிரியர் ஜீவன் தேகேந்திரிய அந்தக்கரண
ங்களையும் அவற்றினவஸதாத்திரயங்க ளையும் இவற்றி
ற்பிரிதிவிம்பித்தசைதந்நியத்தையும் இவற்றினநிஷ்ட
டானமான அசங்கவுதாசீனநித்தியசுத்தபுத்தமுத்த
பரிபூரணகூடஸ்தபிரமசைதந்நியத்தையும், விவேக
மின்மையால்சுயம்வெண்மையானபடிகத்தை ஜபா
குசமசந்நிதிவசத்தா விரத்தஸ்படிகமெனக்காண்ப
துபோல, நான்எனதுஎன்றத்தியாசித்துவிபரீதமா
ய்க்காணுதலைநீக்கிஉள்ளபடிபரமான்மாவானதன்
னைத்தரிசித்தால் ஆஃதேபரகதியாகுமென அருள:

மாணுக்கன்—சுவாமி! வெண்மையான ஒருவ
ஸ்திரத்தில் நிஜமாகக் கருப்புமுதலிய குணபேத
மான அழுக்குப்பற்றினால், அதனை மற்றொரு நிரி
யாதந்திரத்தா லெடுத்து மாற்றலாம். படிகத்தி லி
ல்லாமற் றேன்றி யபேதமாய்க் கலந்துநின்ற இ
ரத்தவன்னம் போல, சேதிக்கத் தகாமலிருப்ப
தை, யெங்ஙனம் பிரிக்கலாமென:

ஆசிரியர்—அங்ஙன மில்லாமற் போனாலும்,
தேகேந்திரிய அந்தக்கரண சிதாபாசகூடமதப
ரமான்மா முதலியவற்றின் விவேகாநுபூதியாற் பி
ரித்தெடுக்கலாமென்றருள:

மாணக்கன்—அவ்வீவேகாநுபூதி யெத்தன்
மையதென:

தேகம் இந்திரியம் அந்தக்கரணம் சாக்கிரம்
சொப்பனம் சமுத்தி, இவற்றின் விஷயமான பா
வாபாவ ரூபமாகிய ஜகம்அனைத்தும் ஜடமாகும்.
அவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சித்து சிதாபாசன
கும். அதற்கும் அதிஷ்டான மாயிருக்குஞ் சித்து
கூடஸ்த நித்திய போதனானபரமான்மா வாகும்.
அவற்றுட் பிரித்தெடுக்கக் கூடாமற் கலந்து தோ
ன்றுகின்ற அத்தத்துவங்களைப் பிரித்துக் காணும்
விபரம்—

சாக்கிரத்திற் பிரித்துக் காட்டுதல்.

உலர்ந்த வெருசாம்பற்றிரளையில் திவலைஜ
லசம்பந்தம்வர, அப்போது அத்திரளையில் எங்ங
னம் ஜலவியாபகங் காணப்படுகின்றதோ; அப்ப
டியே, ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களையுடைய
இத்தூலதேகஞ் சாக்கிராவஸ்தையிற் பாவாபாவ
ரூபமான கடபடாதி ஜகத்தோற்றத்தை முன்னிட்
டுக் காணப்படுங்கால், நிவாததீபம்போல கரணக
ருவிகளை விசேஷபித்தல் செய்யாமனிறுத்தி, சிவ
பெருமானது கருணைபொருந்திய ப்ரமகுருவின் பி
ரசாதமுடைய விவேகாநுபூதியாற் பார்க்கில், சப்
ததாதுக்களின் கூட்டமான தேகம், இருவகையு

டைய இந்திரியம், அவற்றின் விஷயங்களான ஜகம், இவற்றை யந்த ஸந்தநாமரூபங்களோடும் வின்ன பின்னமாகத் தோன்றுவித்து, அவற்றை யுள்ளும் வெவரியும் வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற தன்னை ஆன்மாவாயும், அவற்றைத் திருசியமான அனன்மாவாயும், அநுபவிக்கப்படும்.

ஜலசம்பந்தமுடைய சாம்பற்றிரணை யுலர்க்கறிடில், அதில் ஜலசுபாவங் காணப்படாமல் ஜலவியாபகவின்மை யநுபவிக்கப்பட, அத்திரணைக்கும் ஜலத்துக்கும் எப்படிப் பேதன் சிகிக்கப்படுகின்றதோ; அப்படியே, ஸ்தூலதேகத்தைச் சாக்கிரத்தி வினகாரத்தி லிருந்து தங்கிய வன்வான்மசை தந்நியம் சொப்பனதேகத்தை யடையுங்கால், இது ஸ்தூலதேகம், இது இருவசைமுடைய இந்திரியம், இது பாஸாபாவ ரூபமான கடபடாநியான ஜகமெனும் ஞானம், என்று இவற்றைக் கண்ட நுபவிக்கத் தேகாதிகளுக்கு ஆன்மசைதந்நியம் வேறெனப் பிரித்த நுபவிக்கப்படும்.

சொப்பனத்திற் பிரித்துக் காட்டுதல்.

சொப்பனவஸ்தையில் குககுமசரீரத்தி லிருந்து அவ்வரன்மசைதந்நியம் பிரகாசிக்கும் போதும், அப்படிபோ தன்னுற் கற்பிச்சுக்கப்பட்ட தனது தேகமுதலிய சகலதந்தையும் வியாபித்துப் பிரகாசி

அவஸ்தாத்திரயசோதனை.

௫

க்சும்போதும், மேகமண்டலம் நகூத்திரமண்டலம் சந்திரமண்டலம் இவற்றை வியாபித்துப் பிரகாசிப்பிக்குஞ் சந்திரசோதி, சிறிது பெரிது வட்டம் முதலியவாகிருதி பொருந்திய அம்மேகாதிகளுக்கு அந்நியமா யெப்படி யதுபவிக்கப் படுகின்றதோ; அப்படியே, சொப்பனத்திற் கண்ட தனது தேகமுதலிய சகலஜகமுத் தனதான்மசைதந்நிய வியாபகத்திற் றிருசியமாய்க் காணப்படுவதால், அவற்றையான்மா வெனவும், அவற்றை வியாபித்துக் கண்ட தன்னை யான்மவிலகூண சொப்பனதிருஷ்டாவான ஆன்மா வெனவும், விவேகத்தா னிதானித்துப் பார்க்க, அந்நானமே யதுபூதிக்கு வரும்.

அன்றியும், இவ்வான்மசைதந்நிய வியாபகம் அவித்தையெனுஞ் சமுத்தியாங் காரணசரீரத்தை யடையுங்கால், முற்கூறியசூக்குமசரீரமும், அதன் விவகாரத்திற் கண்ட சொப்பனப்பிரபஞ்சமும் இவ்வான்மசைதந்நியவியாபகத்தை நீங்கின துபற்றி தங்களை யுள்ளபடி ஜடங்களாகக் குறித்துக் காணும்படி பவித்திடும். அதனாலும் அவற்றிற்கு ஆன்மா அந்நியானுகவதுபவிக்கவரலாம்.

சமுத்தியிற்பிரித்துக்காட்டுதல்.

சமுத்தியில் அவித்தையாங் காரணசரீரத்தை யான்மசைதந்நிய வியாபகம் அடைந்தகாலத்தில், தான் அந்நியம் என்ற பேதக்குறிப்பு நீங்கி, அபேத

மாயுங் குறித்ததாகக் காணப்படாமல் சூரியம்போல விளங்கிநிற்கும். அத்திசையினும், அவனது பஞ்சுதியைக் கண்டதுபவிக்க வேண்டுமென்றருள:

மாணாக்கன்—சாக்கிரஞ் சொப்பனம் இரண்டவஸ்தைகளிலும், ஸ்தூலசூக்கும மென்ற இரண்டு சரீரங்களோடு சகலஜகமுந்திருசிவமாகக் காணப்பட்டதுபற்றி, இஃதான்மவஸ்து இஃதான்மவஸ்து, வென்று விவேகித்தறியக் கூடும். சுமுத்திநிசையில் திருசியம் திருஷ்டிரு தரிசனம் என்ற பேதமதுபவிக்கப்படாததினால், எங்ஙனம் ஆன்மாவான்மவிவேகாநுபூதி கூடலாமென:

ஆசிரியர்—திருஷ்டியிற் காணப்பட்ட வெரு இரச்சுவை, இஃதென்று சாமாநியஞானத்தாற் குறிக்குங்கால், அதற்கு வேறாகக் கறப்பனையாற்றேன்றிய சர்ப்பம் புத்தியின் வழியாயதுபவிக்கப்பட, அத்திசையின் மிகுந்த பயமுடையவனாகி அப்பமுதையின்மீது விழுந்து மூர்ச்சையடைய, அப்பொழுது கண்வழியே பமுதையைப்பற்றிப் புத்தியிலுதித்த இஃதென்ற சாமாநியஞானமும், பிராந்தியாவிரச்சுவிற் கற்பிக்கப்பட்டுப் புத்தியின் வழியாய்ச்சர்ப்பமாகப் பிரகாசியாநின்ற சர்ப்பஞ்ஞானமும், ஐக்கியப்பட்டு, அத்திசையிற் சூரியம்போலப் பஞ்சுதிவிவேகத்துக் கிடமின்றி யிருந்தபோதினும், மூர்

ச்சைசுதெவரியுங்கால், இஃது சர்ப்பம் என்ற இரண்
 டொனமும் பிரத்தியக்ஷத்தை முன்னிட்டுப் புத்தி
 யின்வழியா யிரச்சுவின் முன்போலுதிப்பதால், உ
 தித்ததிசையைக் கொண்டுவிவேகித்திழற், பேதத்
 தோற்றமற்ற மூர்ச்சைக்கு முன்னும் பின்னமாகவு
 தித்த இவ்விரண்டுஞானத்தி, விஃதென்ற ஞானநு
 பவம்வஸ்துதந்திரமான பழுதையைப்பற்றியவிவே
 கஞானமெனவும், சர்ப்பஞ்ஞானங் கர்த்திருதந்திர
 மான ஆரோபித சர்ப்பவிஷய விவேகஞான மென
 வும், விவேகானுபூதி யுண்டாகுமாறுபோல்; சுமுத்
 தியிற் காரணசரீரத்தோடு மைக்கியப்பட்டுப், பே
 தாபேதத்தோற்றமின்றி சூநியம்போற் காணப்பட்
 ட ஞானசொரூபமான ஆன்மவியாபகம், விழிக்குங்
 கால் நான் ஒன்றுந்தெரியாநற் சுகமாய்த்தூங்கி
 னெனென்றவநுபவமென்ன, அவ்வான்மா சுமுத்தி
 யிலிருக்குங்கால் அந்நியனாற் சிலசொற்கள்கொண்
 டு விழிக்குந்தன்மையென்ன, இவற்றைச் சோதிக்
 கின், அத்திசையைப்பற்றிய ஆன்மவிவேக முதித்
 திடலாம். அஃதாவது-தூங்குமவதரத்தில், சில
 சொற்கள் கேட்கப்படாமலுஞ், சிலசொற்கள் கே
 ட்கப்படவும், அப்பொழுது கரணகருவிகளை நீங்கி
 ச்சூநியம்போன்றிருந்த அவ்வான்மவியாபகம், யா
 தொரு கற்பணையை முன்னிடாமற் றெளிவாயு

அ நிஜானந்தவிலாசம்

திக்கப், பின்பு மற்ருெரு சொல்லால் அதின்பொ
ருளுடைய கற்பனையோடுங்கூடி, அத்திசையை
விவேகத்தாலநுபவித்துப் பார்க்கின், சூநியத்தா
ற் தன்னை யசத்துப்போற் கொண்டகுறிப்பும் சூ
நியத்துக்கு வேறாகக் கற்பனையை யெதிரிடாமற்
சில சப்தவிசேஷங்களாற் கசனாகருவிகளின் சம்
பந்தமின்றி சாமாநியமா யுள்ளத்தில் விழித்தல்
மாத்திரமாயுதித்துப் பிரகாசித்தலின் குறிப்பும்
பின்பு சில சப்தங்களாலுண்டாகிய அதன் பொரு
ளான கற்பனையோடுங் கூடிப்பிரகாசித்தலின் குறி
ப்பும், நிதானமாய் விவேகத்துடனநுபவித்துப்பா
ர்க்கில் சூநியம்போன்ற வசத்துத்தன்மை யென்ன
சாமாநியமாய் விழித்தலின் குறிப்பென்ன, கற்ப
னையோடுங் கூடிப்பிரகாசித்தலென்ன, இவற்றிற்
கும் இவற்றை திருசியமான வனான்மவஸ்துக்களா
கப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற திருஷ்டாவாகிய ஞான
சொருபமான தனக்கும் பகுதிஞ்ஞானதுயுதி யு
ண்டாகலா மென்பதே.

ஆதலால், ஆகாசத்தி லோரிடத்திற் பதிவாயி
ருக்கின்ற சந்திரமண்டலந் திருஷ்டியின் சலநபே
தத்தாற் பார்க்கப்படுங்கால், அந்நவிடத்திற் சந்தி
ரமண்டல மிலதுபோலும், நான்ருகோலுக்கப்பா
லிரண்டு மண்டலமாக வுதித்துப் பிரகாசிப்பது

அவஸ்தாத்திரயசே, தனை -

கூ

போலும், அவற்றிலுந் திருஷ்டியின் சலநபேதத்
தா லொருமண்டலங் கண்டுங் காணாததாயும், மற்
றொரு மண்டல நன்றாக வட்டம்பொருந்திப் பிர
காசிப்பதாய்க் காணப்படுமளவில், அவனது ஸ்தா
னத்தி லவனதுசூரியமும், மற்றேரரிடத்தின் மண்ட
லத்தின் குறிப்பின்றி யவனதுதிப்பும், வேரேரரிட
த்தின் மண்டலம்பொருந்திய விசேஷமானவவன
துதிப்பும், ஒருதிருஷ்டியிற் காணப்படுவதுபோல;
கரணகருவிகளோய்ந்து ஆன்மாமாத்திரமாகச்சே
ஷித்தவிடத்திற், சூரியம்போன்ற அவனதின்மைத்
தோற்றமும், அதற்குப் பேதமாகி விசேஷமின்றி
விழித்தல்மாத்திரமான சாமாநியவுதிப்பும் சங்கற்
பத்தோடுங் கூடிய விசேஷமானவுதிப்பும், எந்த
ஆன்மசைதந்ரியவியாபகத்திற் பேதித்துக் காண
ப்படுகின்றதோ; அந்த ஆன்மசைதந்ரியவியாபகத்
தை வேராகக்கண்டு, அதனை வஸ்துதந்திரமான
அகம்பதார்த்தமாக நிர்ணயமாயதுபவித்து, அவ
னுக்குத் திருசூரியமாகத்தோன்றிய சூரிய சாமாநிய
விசேஷக்குறிப்புக்களைக் கர்த்திருதந்திரமான கற்பி
தவஸ்துவாயுந் தெளிந்து, அக்கற்பிதங்களும் பே
தமாயதுபவிக்கப்பட்டும், விளைந்தால் வாதிக்க
ப்பட்டும், இரண்டுமாலந்துந் தனமதிஷ்டானத்து
க்கு வேராயிராதென்று மறித்து, இரச்சுவிற்றே

ன்றிய சர்ப்பத்தை இரச்சுசத்தையால் வியாபிக்க, அச்சத்தையாற் சர்ப்பசத்தை முக்காலத்திலும் வேறாயில்லாமனீங்கி, இரச்சுவின் வியாபகவிருக்குகை மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது போல; ஞானரூபமான ஆன்மாவின் சத்தையால் இச்சூரியஞ்சாமாநியஞ் சங்கற்பமான விசேஷம், அப்படியேசொப்பனஜகம் ஸ்தூலதேகத்துடன்கூடிய சாக்கிராப்பிரபஞ்சம் இவற்றை வியாபிக்கச் சாதனமான கருவிகரணங்கள் இவ்வனைத்தையு மநுபவித்தபடி நினைப்பா லொருகாலத்திலெதிரிடில், அக்காலத்தில ஆதியந்தமற்ற ஆன்மப்பிரகாச சமுத்திரத்தில் நாமரூபங்களான அலை குமிழி நுரை முதலான விப்பிரபஞ்சமனைத்து மிதப்பதாக வநுபவத்துக்கு வரும். ஆதலால், காற்றேறய்ந்த வியாபகசமுத்திரத்திலுதித்த அலை நுரை குமிழிகள் அந்தந்த விடத்தில் ஜலமாத்திரமாயடங்கி வியாபகசமுத்திரமாய்க் காணுவது போல; அநேக நாமரூப விசித்திரங்களான திருசியபேதமுடைய அநேக பிரமாண்டமண்டலங்களாகத்தோன்றிய ஸ்தூல சூக்கும காரணங்களென்னும் ஜடப்பிரபஞ்சங்கள், வாசாயென்னுங்கற்பனையாஞ் சலநவாயு வடங்க, அவதத்தமிடத்திற்றானே ஆகார விருத்திஞானமுத்திரமாத்திரமாயடங்கிக்காணும்.

அவ்வித விருத்திசமுத்திரத்தை யுற்றுப்பார்
 க்குங்கால், ஆதிமத்தியாந்த சூரியமாய், ஸ்தூல சூ
 க்குமகாரணதிபேதமின்றி ஏகாக்காரமாய், ஞான
 னந்தகனமாயநுபவத்துக்கு வரும். அவ்வநுபவ
 முங்கரதலாமலகம்போற்றனது ஞானப்பிரகாச
 த்திற்றிருசியமாய்க் கிரகிக்கப்படுவதனாலும், திரு
 சியமனைத்தும் அனான்மாவானதினாலும், அதைய
 கம்பதார்த்தமன்றெனவும்; அதனை வியாபித்துப்பி
 ரகாசிக்கின்ற சொரூபஞானவன்னியில் திருசியமா
 னவிருத்திக்குசமம் உதிக்கக்காரணமில்லையெனவு
 டிஷேதித்திட, அதுவுமதிஷ்டான ஆன்மசொரூப
 பானமாத்திரமாய் நீங்கிவிடும். இவ்வான்மசுபாவ
 த்தையகங்காரவிருத்திசம்பந்தமின்றித் தானாகப்
 பிரகாசிக்கிறபடி யநுபவிப்பாயாக வென்றுபதேசி
 த்தருள:

மாணக்கள்—அப்படியே ஸ்தூலசூக்குமகார
 ணங்களாகத்தோன்றிய பிரமாண்டமண்டலங்களை
 த், தன்னநுபவத்திற்கண்டபடி, பகிரிந்திரியங்களா
 ல் வியாபிக்கப்பட்டபொருள்களைப், பகிரிந்திரிய
 வியாபாரோபயோகியான விஷயாதார அகண்டவி
 ருத்தியினும், அந்தரேந்திரியங்களால் வியாபித்து
 ப்பிரகாசிக்கப்பட்ட சூக்குமப்பிரபஞ்சங்களை, சூக்
 குமவிஷயக்கிரகண வுபயோகியான விஷயாதார

நிஜானந்தவிலாசம்.

ன்றிய சர்ப்பத்தை இரச்சுசத்தையால் வியாபிக்க,
அச்சத்தையாற் சர்ப்பசத்தை முக்காலத்திலும்
வேறையில்லாமனீங்கி, இரச்சுவின் வியாபகவிருக்
குமை மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பது போல; ஞான
ரூபமான ஆன்மாவின் சத்தையால் இச்சூரியஞ்சா
மானியஞ் சங்கற்பமான விசேஷம், அப்படியே சொ
ப்பனஜகம் ஸ் தூலதேகத்துடன்கூடிய சாக்கிராப்பி
ரபஞ்சம் இவற்றை வியாபிக்கச் சாதனமான கரு
விகரணங்கள் இவ்வனைத்தையு மநுபவித்தபடி நி
னைப்பா லொருகாலத்திலெதிரிடில், அக்காலத்தி
ல் ஆகியந்தமற்ற ஆன்மப்பிரகாச சமுத்திரத்தில்
நாமரூபங்களான அலை குமிழி நுரை முதலான வி
ப்பிரபஞ்சமனைத்து மிதப்பதாக வநுபவத்துக்கு வ
ரும். ஆதலால், காற்றேறும்படி வியாபகசமுத்திரத்
திலுதித்த அலை நுரை குமிழிகள் அந்தந்த விடத்
தில் ஜலமாத்திரமா யடங்கி வியாபகசமுத்திரமா
ய்க் காணுவது போல; அநேக நாமரூப விசித்திர
ங்களான திருசியபேதமுடைய அநேக பிரமாண்
ட மண்டலங்களாகத்தோன்றிய ஸ்தூல சூக்கும
காரணங்களென்னும் ஜடப்பிரபஞ்சங்கள், வாச
னையென்னுங் கற்பனையாஞ் சலநவாயு வடங்க, அ
வை தத்தமிடத்திற்குணே ஆகாச விருத்திஞான
சமுத்திரமாத்திரமா யடங்கிக்காணும்.

அவ்வித விருத்திசமுத்திரத்தை யுற்றுப்பார்
க்குங்கால், ஆதிமத்தியாந்த சூரியமாய், ஸ்தூல சூ
க்கும காரணாதிபேதமின்றி ஏகர்காரமாய், ஞான
னந்தகனமா யநுபவத்துக்கு வரும். அவ்வநுபவ
முங் கரதலாமலகம்போற் றனது ஞானப்பிரகாச
த்திற் றிருசியமாய்க் கிரகிக்கப்படுவதனாலும், திரு
சியமனைத்தும் அனான்மா வானதினாலும், அதை ய
கம்பதார்த்த மன்றெனவும், அதனை வியாபித்துப்பி
ரகாசிக்கின்ற சொரூபஞானவன்னியில் திருசியமா
னவிருத்திக்குசமம் உதிக்கக்காரணமில்லையெனவு
நிஷேதித்திட, அதுவுமதிஷ்டான ஆன்மசொரூப
பானமாத்திரமாய் நீங்கிவிடும். இவ்வான்மசுபாவ
த்தை யகங்காரவிருத்திசம்பந்தமின்றித் தானாகப்
பிரகாசிக்கிறபடி யநுபவிப்பாயாக வென்றுபதேசி
த்தருள:

மாணக்கன்—அப்படியே ஸ்தூலசூக்கும கார
ணங்களாகத்தோன்றிய பிரமாண்டமண்டலங்களை
த், தன்னநுபவத்திற்கண்டபடி, பகிரிந்திரியங்களா
ல் வியாபிக்கப்பட்டபொருள்களைப், பகிரிந்திரிய
வியாபாரோபயோகியான விஷயாதார அகண்டவி
ருத்தியினும், அந்தரேந்திரியங்களால் வியாபித்து
ப்பிரகாசிக்கப்பட்ட சூக்குமப்பிரபஞ்சங்களை, சூக்
குமவிஷயக்கிரகண வுபயோகியான விஷயாதார

வதுபோல, ஒன்றுத்தெரியாமற் றாங்கினேனென்ற
ற ஞானம், விசேஷஞானமா யிருந்திடினும், அப்பிர
ரமாணஞாலுறுபவமாகுமென்றுபதேசித்தார்.

மாணக்கன் அஃதெந்நானமென:

ஜந்மாந்திரத்திற் சூத்திரனாயிருந்தவன் மற்
றொரு ஜந்மத்திற் பிராமணனாயிருக்குங்கால், சிகா
யஞ்ஞோபவீதமுடையதனது தேகத்தைக்கண்டு,
அதைமறந்து, தன்னைப் பிராமணனாக நிர்ணயமா
ய்க்கொள்வதுபோல்; சாக்கிராவஸ்தையில் இரத்
த முத்திரமாம்சாதிகளாலுண்டாகிய ஸ்தூலசரீர
த்தை நானெனக்கண்ட திசைநீங்கிச், சொப்பன
வஸ்தையை யடைய, மனோமாத்திரத்தாற் கற்பித்
சுப்பட்ட நானெனும் விந்துவில், வாசனையாற்றி
ன்றிய சரீரங்காணப்பட, அதனையே நானென வ
துபவிக்க, பின்பு அத்திசைநீங்கிச் சுமுத்தியை ய
டைய, அவ்விடத்து இந்திரியவாசனை மனோவாச
னை பிரண்டும் அகங்காரமாம் விந்துவை நீங்கிவிட்ட
டதால், ஸ்தூலசூக்குமக் குறிப்பாம் விசேஷமின்
மைபுங், கரணத்தினுதவியின்மையால் அவித்தை
யாந்தகாரத்தால் விழுங்கப்பட்டுக் கூணமாத்திரத்
தி லதுவும் லயிக்க, இந்தனமில்லாத அக்கினிகண
ம்போல, அகங்காரப் பிரதிவீம்பித ஜீவஞ்ஞான
மூந், தனதுவிம்பமான கூடஸ்த சைதந்நியத்தில்

அதுமாத்தி மாயடங்கிரின்று, பின்பு கர்மவாசன
 வசத்தால் நிராகாரமாகிய விருத்தியுதிக்க, அதிற்
 கூடஸ்தன் சீவரூபப்பிரதிவிம்பமாகத்தோன்ற, அ
 வ்விருத்தியிற் பிரதிவிம்பப்பி:காசத்தால் அவ்வக
 ங்காரமெனும் விந்து பூர்வம்போல் அகமெனப்பி
 ரதிபலிக்க, அவ்வகங்கா:விருத்தியில் நிராகாரவி
 ருத்தியின்கண் முன்பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியமே
 பிரதிவிம்பிக்க, அவ்வான்மப்பி:காசத்தையுடைய
 அகங்காரமும், அக்கணத்திற் றனக்கு விஷயக்கிர
 கண சாமக்கிரியையாடள்ள தேகேந்தியாதிகளின்
 வாசனை தன்னிடத்தி லுதியாததுகொண்டு, அகம
 கமெனத் தான்பிரகாசித்தும், அவ்விடத்து நிர்வி
 கார சவிசேஷ கூடஸதனாகிய தனது விம்பசைதந்
 நியந் தனக்காசிரயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்து
 ம், விவேகமின்லமயால் அதனையும், இவ்வகங்கார
 விருத்திக்குச் சாக்ஷியாய்க் குறித்தறியச் சாமர்த்
 தியமற்று, இவ்வகங்காரவிருத்தியிற் பிரதிவிம்பித்
 துப் பிரகாசிக்கின்ற தன்னையும், அகங்காரவிருத்தி
 க்குச் சித்ஜடவிவேக மில்லாததால், இஃதகங்கார
 ம் தானகங்காரி யெனவுமறிய வல்லமையற்று, நிர்
 விஷயமாய் நிற்க நிர்விருத்திக நிராகார கூடஸ்த
 சைதந்நிய மென்ன நிராகார சுத்தசத்துவ விருத்தி
 ப்பிரதிவிம்பித் சவிசேஷ கூடஸதசைதந்நிய மெ

ன்ன, அகங்காரவிருத்திப் பிரதிவிம்பித வகங்காரி
 சைதந்திய மென்ன, இம்மூன்றும் அகங்காரவிருத்
 தியில் விஷயவாசனையுதிபாததனால், நிர்விஷயமா
 யங்காரமிருந்து மிலதுபோலிஃதென்று நிர்ணாயி
 க்கக் கூடாததனால், நிராலம்பமாய் வாடிமயங்க,
 அக்காலத்திற் றன்னுள்ளடங்கிய தமோகுணம்,
 அவ்வகங்காரவிருத்திற் பிரகாசித்திருக்கின்ற அ
 கங்காரசைதந்தியத்தையும், அதற்கு விம்பஸதா
 மாயிருக்கின்ற கூடலதசைதந்தியத்தையும், ஓ
 னாநாகக் கொள்ளாதிருக்கும்படி லயரூபமாயிருந்
 து மயக்க, அந்திசையில் லயரூபமான தமோகு
 ணத்தா லுண்டாகிய அகங்காரத்தின் கோமாயா
 மயக்கை, அகங்காரத்திற் பிரதிவிம்பித்த அகங்கா
 ரசைதந்தியமு மடைந்ததுபோற் பவித்துப் பிரகா
 சிக்க, அவ்வகங்காரவிருத்தியி னுள்ளடங்கிய ச
 ஜோகுணம் தனதுசக்தியால் அதிசூக்குமாயிய
 வாசரூபமான லதூல சூக்குமசருவிகரணங்க
 ளென்ன, அவற்றின் விஷயங்களென்ன, அவற்றின்
 ஸ்பூர்த்தியைப் பிரஞ்ஞாமாத்திரமாயுதிப்பித்திட
 அக்கணத்தி லவ்வகங்காரவிருத்தியி னுள்ளடங்கி
 யாகத்துவகுணம், அகங்காரவிருத்திக்கு விவேகம்
 லேசமேனு மில்லாததினால், சஜோகுணத்தாற் றே
 றற்றிய அதிசூக்குமங்களான அவ்விஷயங்களை அதி

ஆரோபகுக்ஷமநிரூபணம். ௩௭

சூக்குமமாகக் காட்டி, அவற்றையே அஃது அவ
லம்பனமாக அபிமானித்து நிற்கச்செய்ய அவ்வநு
பூதியில் அவ்வித அவலம்பனமுடைய அகங்கார
ம், அச்சத்துவகுணத்தி னுதவியால், அதிசூக்கும
மாய் வாசனரூப போக போக்கிய போகதுரு வெ
ன்னுந் திரிபுடியைக் கொடுக்காநின்ற கருவி கரண
ங்களோடுங் கூடி, அதினின்றும் முந்தின அநுபவ
த்தையும், வர்த்தமானத்தி னநுபவத்தையும், பே
தமாகக் கண்டு, இவ்வர்த்தமானநுபவத்தின் றே
ற்றமின்மையே, பூதகாலநுபவத்தில் ஞானத்தி னி
ன்மையாகக் கற்பிக்கப்பட்டு, அக்கற்பனையாற் கூ
டஸ்த பரமான்ம சைதந்நியமாகிய தனத்திஷ்டா
ன சைதந்நியமே, ஒருதானுவே சோரனாகத் தோ
ன்றுவது போல, அஞ்ஞானமாகத் தோன்ற, அப்
படியே தனது சொரூபஞ் சகஜமாக மறைபட்டு,
வ்ஸ்தூல சூக்கும வுபாதிகளில் ஆன்மபுத்தி தடித்து,
அந்த அனான்ம வஸ்துவிற் றடித்த ஆன்மபுத்தியா
ற், சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி யென்னும் மூ
ன்றவஸ்தைகளிலும், ஆவரணம் விக்ஷேப மென்ற
இரண்டு சக்திகளாற், சொரூபஞானப் பிரகாசக
விவேகஞ்ஞான மின்றி, பிராந்தன் போற் சுழலு
கூறன்.

இதனை விவேகித்துச் சோதித்து நீக்கும் விப

ரம்-ஸ்தூலவியாபக அகந்தையை ஸ்தூலத்துக்கு வேறாகவும், அப்படியே ஸ்தூலத்துக்கு வேறாயும் சூக்குமத்தை வியாபித்ததாய் மிருக்கின்ற அவ்வகந்தையையே சூக்குமத்துக்கு வேறாக்கி, அதனையே அச்சூக்குமத்துக்குக் காரணமாகவும் ஸ்தூல சூக்கும பீஜமாகிய அக்காரணத்தை வியாபித்த அகந்தையை அக்காரணத்துக்கு வேறாகவும், அகம்பதார்த்த மெனவுங் காணவேண்டும் அங்ஙனங்காணில், அவ்வாவரண விசேஷபசுத்திகளும், அவற்றூற்றோன்றிய மூன்றவஸ்தைகளும், தனக்கு வேறாகத்தோன்றி, அனான்ம வஸ்துக்களாக நிஷேதிக்கப்படும். சுரோத்திரத்தினால் ரூபங் காணப்படாததுபோல், ஆவரண விசேஷபங்கணீங்கிய ஆன்மதிருஷ்டி மாத்திரமாக நிற்க, முற்கூறிய அனான்மவஸ்துக்கள் தோற்றம னிராதாரமாக நசித்திடும். அக்காலத்திற் றுவைதவஸ்து வில்லாததால், அகம்பதார்த்த மாத்திரமாக வருபவத்துக்குவரும்.

அவ்வநுபூதியில், ஸ்தூல சூக்கும காரணமாகிய சகல பிரபஞ்சமுங், கூடவதபரமான்ம சொரூபசைதந்நியமும், வியாபகசைதந்நியமாத்திரமாக, ஜல புத்த தரங்காதிகளுடன் கூடிய வொரு விஸ்தாரம் பொருந்திய தடாகத்திற், சகஜமாகவே யிடைவிடாம ளிறைந்த வியாபகாகாய மறைந்துகா

ணிநூந், தடாகத்திற் பிரதிவிம்பித்த ஆகாயம் பார்
க்கப்படுங்கால், ஜலவிகாரமான பேன புகபுத தர
ங்காதிகளும், அதற்காதாரமாகிய ஜலமும், விம்பா
காயத்தை மறைக்கும் வல்லமையற்று, அதுபூதியி
ற் காணப்படாமற், பிரதிவிம்பாகாயசத்தையைத்
தனக்கு வேறாகக் காட்டாமல், விம்பாகாயசத்தை
யே, யெங்ஙன மநுபவிக்கப்படுகிறதோ; அங்ஙன
மே யநுபவிக்கப்படுவதுதான். இங்ஙன மநுபவம்
வரில், அத்தியாசத்தின் விவரமும், சுழுத்தியி லா
ன்மானான்ம விவேமுதிக்கும் வகையும், லளிதமா
ய்த்தெரியலாகு மென்றாசிரிய ரருள:

மாணாக்கன்-அகந்தை மூன்றுபாதிகளை வியா
பித்த தன்மையையும், அதனை அவற்றிற் கப்புறப்
படுத்தும் வகையையும், விவரமாய் விஸ்தரித்துத்
தெரிய வுபதேசித்தருள வேண்டுமென:

ஆசிரியர்-சுழுத்தியினின்றுமுதித்த வகந்தை,
தனது சத்துவம் ரஜசு தமசு என்னு மூன்று குண
ங்களில், தமோகுணத்தா லகம்பொருளை யஞ்ஞா
னமாகக் கொண்டு, ரஜோகுணத்தாலதிசூக்குமமா
க வாசனாமயங்களான கருவி சரணங்களைக் கற்பித்
துச், சத்துவகுணத்தால் அவற்றை யவலம்பித்து,
அவ்வவலம்பப்படி யதிற் பிரதிபலித்த வகங்காரி
சைதந்நியமும், அங்ஙனமே பிரகாசித்ததென, மு

ன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதை, யின்னும் விசாரிப்பிக்கின்றோம். அஃதாவது-தமோகுணமென்பது, தன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியத்தைத் தெளிவாகக் காட்டாமன், மறைந்ததுபோலக் காண்பிக்கும் வல்லமையுடையது. ரஜோகுணம் தன்னிற் பிரதிவிம்பத்தசைந்நியத்தை மறையாமலும், சைதந்நியமாகக் காட்டாமலும், நானூரூபங்களாகத்தோன்றுவித்துப், பிரகாசிப்பிக்கும். சத்துவகுணம், முந்தின விாண்டு குணங்களுக்கு முட்பட்டுப் போனதால், நாமரூப விஷயாகாரப் பிரதிபலனங்களையும் ஜடம் போன்ற தமப்பிரதிபலனத்தையும்க்குத், தன்னிற் பிரதிபலித்த சைதந்நியத்துக்குத், தன்னிற் பிரதிபலித்த சைதந்நிய சத்தாபெலத்தால், வெவ்வேறாக நன்றாய்க்காண்பித்து, அப்படியே பிரகாசிப்பிக்கும். அகந்தை, சத்துவத்தின் பெலத்தாற்றன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்நியப்பிரகாசங்கொண்டு, அவற்றை வெவ்வேறாய்க்காணினுந், தனது சுபாவமான சொந்தத்தன்மை யென்னுந் தாதான்மிய சம்பந்தத்தால், அவற்றிற் ரூபாதான்மியப்பட்டு நிற்கும்.

இம்முன்றுகுணங்களாற் கற்பிக்கப்படும் விஷயங்களையும், அவற்றை யகந்தை தாதான்மியப்பட்டு மியல்வையுங்கூறுவாம். முன்றாமவன் தையினிள்

றும் அகந்தையுதிக்க; அதிற் பிரதிவிம்பித்த சைத
ந்ரியப்பிராகாசத்தால், தன்னுள் ளடங்கிய சத்துவ
குணத்தின் பெலத்தால், அகந்தைக்கு வர்த்தமான
த்தி லகமர்த்தஞானமும், பூதகாலத்தி லகமர்த்த
ஞானபாவமும், அஃதே யஞ்ஞானமுமாகப்பேதி
த்துக் காணப்படும். அங்ஙனந் தனது ஸ்பூர்த்திக்கு
ப் பேதமாகச், சத்துவகுணத்தாற் காண்பிக்கப்ப
ட்ட, தனது ஸ்பூர்த்தி யபாவஞானரூபமான அஞ்
ஞானத்தைத், தனது சுபாவமாகிய தாதான்மியத்
தன்மையாற் சம்பந்தித்துத், தாதான்மியப்பட, அ
த்திசையிற் றனதபாவத்தை, தாதான்மியமா ய
டைந்த தன்னிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்ரியமும், அ
கங்கார நீங்கிய தனது ஸ்பூர்த்திக்கு முன்பான, த
னது தாதான்மியத்துக்கு அவலம்பமாயுள்ள, தன
த்திஷ்டான விருத்தியிற் பிரதிவிம்பித்த சைதந்ரிய
ம், அவ்விடத்திற் பிராகாசித்துநிற்கவும், அத்தாதா
ன்மியதிசையிலுதித்த லயரூப தமோகுணத்தின்
ஆதிக்கத்தா, லதிஷ்டான விருத்திப் பிரதிவிம்பித்
சைதந்ரியமும், அதனைத் தாதான்மியமாயடைந்த
அகந்தாவிருத்திப் பிரதிவிம்பித் சைதந்ரியமும், அ
கந்தாவிருத்திக் கத்திசையிற், சத்துவத்தினுதவி
தமசால் வாதிக்கப்பட்டு, அத்தமோகுணத்திற் பி
ரதிவிம்பித்த சைதந்ரியம் பிராகாசரூபமா யிருப்பி

னும், அஃதும் அவ்வுபாதிபெலத்தால் ஜடம்போ
லவே பிரகாசிக்கும். அங்ஙனம் பிரகாசிக்க, அவ்வு
பாதியையு மதினமயமான தன்னையுந் தன்னொற் ற
னதின்மையாகக் கற்பிக்கப்பட்ட தனத்திஷ்டான
விருத்தியையும், அபேதமாகக்கொண்டு, இஃததி
ஷ்டானம், இஃதிலயரூப தமோகுணம், எனப்படுந்
த்தரிய விவேகமற்று, லயரூப தமோகுணத்தின் ம
யக்கத்தான், மயங்கிநிற்கும். இதுவே யகந்தை, தா
தான்மியப்படு மியல்பாம்.

இனியிஃதை யப்புறப்படுத்தும்விபரங்கூறுவேம்.
நீவிழித்திருக்குங்காற், சுழுத்திதிசையையடையாம
லடைந்து, பின்பு அதினின்றும் அகந்தையை யுதி
ப்பித்து, எங்ஙனம் கடபடா திகளையிந்திரியசத்தை
யால் வியாபித்தநுபவிக் குங்காற் கடபடாதி நா
மரூபங்களோடுகூட வநுபவிக்கப்படுவது போல
வே, யவற்றிற்கு நான்குபாரிசங்களிலு நாமரூபங்
களின்றி, நிராகாரமா யெரரு வியாபகசைதந்நிய
ம், நிர்விஷயமா யநுபவிக்கப்பட்டு, அதற்கடபடா
தி நாமரூபங்கள் காணப்படாதநுபற்றிக் கடபடா
திகளின்மை கற்பிக்கப்பட்டு, அவ் வியாபகசைதந்
நியாநுபவமே, கற்பிக்கப்பட்ட அவ்வபாவ விருத்
தியிற் பிரதிவிம்பித்து, அவ்வபாவ விருத்தியை யா
பாவமாகப் பிரகாசிப்பிக்கக் காணப்படுகின்றதே, தா;

அங்ஙனமே, அவ்வகங்கார விருத்திப்பிரதிவீம்பித
 சைதந்நியப்பிராகாச பெலத்தா லவ்வகந்தாவிருத்
 தி ஸ்புரித்துப் பிராகாசிக்க, அதனைப் பிராகாசிக்க
 குஞ் சைதந்நியம் அதனிலுள்ளடங்கியதாகாமல்,
 அவ்வகங்காரங் கடபடாதிகளைப் போல ஜடமா
 யுங் கண்டமாயு முள்ளவியல்பை யுடையதானதா
 ற், கண்டமாகிய ஜடத்தைப் பிராகாசிக்கிக்குஞ்சை
 தந்நியம் அகண்டமானதால் அவ்வகண்டசைதந்நி
 யம், அவ்வகந்தையி னுற்பத்திக்கு முன்னு முற்ப
 த்திக்குப்பின்னு முற்பத்தி திசையினுமாகிய சகல
 பாரிசங்களிலுந், தெரிந்து வியாபித்ததுபவிப்பதி
 னால், அங்ஙனம் வியாபித்ததுபவிக்க, இவ்வகந்தை
 யுதித்ததுபற்றி யிவ்வகந்தையினதுபவமும், இவ்வ
 கந்தை யுதியாததுபற்றி முந்தியவிடத்தி லீதினின்
 மையினதுபவமுங் காணப்படும்.

கடாபாவங் கற்பிக்கப்படவேண்டுமானுற் கட
 த்திற் கற்பிக்கப்படமாட்டாது. கடத்துக்குங் கட
 த்தினின்மைக்கு மாதாரமான பிரதிவியிற்றினே
 கற்பிக்கப்படும். இங்ஙனமாயின், உதித்தவிடத்தில்
 விவ்வகந்தையி னிருப்பையு, முதிப்புக்கு முந்தின
 விடத்தி லிவ்வகந்தையி னின்மையுங் கற்பிக்கப்பட
 வேண்டுமானால், ஒரு ஆதாரத்தைப்பற்றிக் கற்பிக்
 கப்படவேண்டுமேயன்றி, நிராதாரமாய்க் கற்பிக்

கப்படமாட்டாது. என்றிங்நன மதுபவதிருஷ்டி-பி
 னாலாலோசித்து, அவ்வகந்தா ஸ்பூர்த்தியையும், மு
 ந்தியதிசையி லவ்வகந்தை பின்மையாய்க் காணப்
 படுவதா லதனின்மையை, மதுபவதிருஷ்டி-பி
 னிதாநித்து, அவ்வகந்தையினிருப்பையு, மதினி
 ன்மையையும், எந்த ஆதாரத்தினிடமாகக் கற்பிக்
 கப்பட்டுத் தோன்றுகின்றதெனப்பார்க்கில், இவ்
 விாண்டுந் தங்களுக்காதாரமான பாவாபாவத்தோ
 ற்றமற்ற சூரியத்தைக் காரணமாகக் காண்பித்து நி
 ற்கும். அங்நனம் பாவாபாவத்தோற்றமற்ற சூரியா
 நுபவத்தால் வியாபிக்கப்படி, அச்சூரியமுந் தன்
 னைப்பிரகாசிப்பியாநின்ற அதிஷ்டானப் பிரகாச ச
 த்தையையே, தனக்காதாரமாகக் காண்பித்து நிற்கு
 மேயன்றி, நிரூபகாரமாயிராது. அங்நனம் பாவா
 பாவத்தோற்றமற்ற சூரியாநுபவமென்ன, அகங்கா
 ர வின்மைத்தோற்றத்தினுபவமென்ன, அகங்கா
 ரத்தோற்றத்தினுபவமென்ன, இம்முன்றும் முந்
 கூறியபடி பின்னபின்னப்பிரகாரமாக, அனுமேருஇ
 வைபோல திருசியத்தின் பேதத்தையடைந்து, சா
 க்கிரதிசையிற், பாவாபாவத் திருசியத்தோற்றந்தா
 னாக காணப்படாமற் றனக் கந்நியமாகக் காணப்படு
 வதுபோல, சுமுத்திக்குப் போங்காலத்தும், அதி
 னின்று விழிக்குங்காலத்தும், திருசியரூபத்தைய

டைந்த அகந்தை, அதனின்மை, இவ்விருதோற்ற முமில்லாதசூரியம், இம்மூன்றுந்தாகுகக்காணப்ப டாமற் றனக்கந்நியமாயநுபவிக்கப்படும். ஆனால் இம்மூன்றுதோற்றமும் அகங்காரத்தின்சுணவிகா ரமேயன்றி, இந்த மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்த ஆ ன்மசைதந்நியத்தின்விகாரமாகாது.

இதனை யநுபவத்திற்கூறுவாம். அகங்காரமூ ன்றுசுணமுடையதானதால், அமமூன்று சூனத் தையும் பிரித்துக்காணில், அவ்வகங்காரஞ் சொ ருபமற்று, ஆன்மசைதந்நியமாத்திரமாய், அகம்ப தத்தினுண்மைப்பொருளாய்ச் சேஷித்து நிற்கும். அஃதெங்ஙனமெனில் தோற்றினதைத் தோன்று மற்செய்தல், இலதையுளதுபோற்றேன்றச்செய் தல், தோற்றியதைப் பரிபாலித்தல் இம்மூன்றையு ம், வெண்மை சிவப்பு கருப்பு இம்மூன்றையும், ஓ ருமிருக்கடத்திற் சூணங்களாகக் கண்டு, அவற் றைப்புத்தியினற் பிரித்தெடுத்திடிற் சூணங்களுக் காதாரமான கடமுமழிந்து, அதிலாதேயங்களாய் நின்ற சூணங்களும் நிராதாசமாய்ழிந்து, அக்கு ணங்களாய் மிருக்கடமாயும் பிரகாசித்த பிரகாச மாத்நிரமாய்ச் சேஷித்து, அநுபவத்துக்கு வருவ துபோல்; இக்குணங்களுக்காதாரமாய்நின்ற அக ங்காரமுமழிந்து, அதிலாதேயங்களாய்நின்ற அக்

குணங்களும் ஆதாரமின்றியழிந்து, ஆதார ஆதேயங்களாய் நின்ற அகங்காரம், அவற்றின் குணம், இவையாகப்பிரகாசித்தபிரகாசந்தானையாகச் சேஷித்த பானமாத்திரமாய் நுபவத்துக்கு வருமென்றருள:

மாணக்கன்—அப்படியே, அவ்வகங்காரத்தின் விபாரபேதத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட அம்மூன்று குணங்களையும், ஒருகயற்றிலேறிய திரிதலைப்பிரித்தெடுக்கிறதுபோல, முத்தொழிலையு மதினின்று நீக்க, நிர்வியாரமானதாற் குணங்களுந்தாமே ஒழிய, அகங்காரமாகத்தோன்றுதல், இல்லாமன்மறைதல், அங்ஙனமாகப்பிரகாசித்தல், இம்மூன்றுதன்மையுமிலதாயகந்தைநசிக்க, அவ்விதமே ஆதாரமின்றிக்குணங்களும் நஷ்டமாக, அகங்காரமுங் குணங்களுமின்றிய பானமாத்திரமாகிய அநுபூதி, புராதனமான தனதுசொரூபமாயிருந்தும் நூதனம்போல நிரகங்காரமென்னு முபசாந்தபதவியில் முழுகி நின்று விஞ்ஞாபிக்கின்றான். பிராணநாதராய பரமகுருவே! நன்றாய்த் தெரிந்தேன். ஒருவனநூநாமத்தைபுங் குறிப்பையு மற்றொருவன் வேஷமாகப்பூண்டு மோகிப்பித்தல்போல, அகமெனும் நாமமுமகமெனப்பிரகாசித்தலுமான வேஷமாத்திரத்தால், இவ்வகந்தை ஆன்மவஸ்துப்போல மோகிப்

பித்தது. இப்போது விவேகித்து அநுபவமாய்
பார்க்கில், ஒருவிருக்ஷத்திற்கே ன்றிய ப்ரமரக்ஷ
சுபோலப் பொய்யாயிற்று. அப்படியே அகந்தை
யின் றிரோதானத்தால், அகண்டானமஞான தி
ரோதானமாகிய அஞ்ஞானமும், அகந்தைமக
பிரகாசித்த விபரீதஞானமும், இவ்விருதன்மையா
யுங்கூடத்தோற்றமையான சூநிய ஞானமும், இவ்
லாதவையான இம்முக்குணங்களின் சாம்மியை
சம்மியங்களாற் றேற்றியதெனவும், இவைய மித்
தையேயெனவு மறிந்தேன்; ஆயினும் இவ்வகத் இவ்
வகந்தை, யுளதுபோற்றே ன்றி, இல்லாத குணங்க
ளால் ஸ்தூல சூக்குமங்களான விஷயங்களைக் கற்பி
த்து, அவற்றைச் சொந்தமாய்க் காண்பிக்குந் தன்
மையெங்ஙனமென:

ஆசிரியர்—சமுத்தியினின்றும் முக்குணங்க
ளாலுதித்த அகந்தை, தான்மாத்திராமாய்த் தனித்
து நிற்குங்கால், ஆன்மா அதிருசியனானதால் அத
னைத் தாதான்மியப்பட வுபகாரப்படாமல் வாடி
நிற்க, ரஜோகுணம் முன்னகங்காரத்தைத்தோற்றி
ப்பித்ததுபோல, அதிசூக்குமமரன வாசனையினால்
அவ்வகந்தையில் சப்தக்கிரகணசாமர்த்தியமுடை
ய சூரோத்திரமெனும் ஒருபிரஞ்ஞையாய்க் கற்ப
னைப்பட, அதனை அவ்வகந்தை ரஜோகுணத்தின்

முந்திய ஸ் தூலவாசனாசம்பந்தத்தைத் தாதான்மியப் பட்டு, சஷ்க்குலிபோலுள்ள இரத்தமாமிசாநிகளாலுண்டாகிய செவியையபிமானித்து, அதன் மத்தியிற்கேட்கும் வல்லமையுடைய சுரோத்திரோந்திரியமாகப்பவிக்க, அதிற்பிரிதிவிம்பித்த சைதந்நியப்பிரகாசம், அதற்குக்கேட்கும் வல்லமையாகப்பிரகாசித்துநின்றது. அப்படியே ரஜோகுணம் அகந்தைக்கு அதிசூக்குமமான வாசனா விசேஷத்தால் ஸுபக்கிரகணசாமர்த்தியமுடைய திருஷ்டியாகக்கற்பிக்கப்பட, அதனை ரஜோகுணத்தின் பூர்வவாசனாஸுபமான, ஸ் தூலமாகிய இரத்தமாமிசாநி விகாரமாயுள்ள, புத்து துல்லியமான நேத்திரங்களை யபிமானித்து, நான் பார்க்கிறேனென்ப பிரகாசிக்க, அதிற்பிரிதிவிம்பித்த ஆன்மசைதந்நியப்பிரகாசமும், அதற்குப்பார்க்கும் வல்லமையாகப்பிரகாசித்துநின்றது. இப்படியே இருவகைத்தேதாற்றங்களான இத்திரியங்களும், ரஜோகுணத்தின் அதிசூக்குமமான வாசனையால் அகந்தையிலுதிக்க, அவற்றைப் பூர்வம்போல் அகந்தை தாதான்மியப்பட, அதிற்பிரிதிவிம்பித்த ஆன்மசைதந்நியப்பிரகாசமும், அதற்கு அவ்வவ்வல்லமையாகப்பிரகாசித்துநின்றது. அப்படியே ரஜோகுணத்தின் ஸ் தூலவாசனையை முன்னிட்டு, இந்திரிய கோளகங்களி

ந் ருதான்மியமுடைய அகந்தைக்கு, ரஜோகுணத்தின் சூக்குமவாசன விசேஷத்தால் அகந்தையில் ரஜோகுணஞ் சப்த ஸ்பரிச ரூப ராசகெந்தாதிகளாகக்கற்பிக்கப்பட, அவை ஸ்தூலமாகக் கோளகத்துவாராபகிர் முகமாக விஷயீகரிக்கப்பட, அவற்றை அவ்வகந்தை இந்திரிய கோளகங்களோடுங்கூடிய ஸ்தூலதேகத்தைவியாபித்து, அதனை நானே அபிமானித்ததுகொண்டு, புறம்பாகத் தோன்றிய அவ்விஷயங்களைத்தான் வியாபித்திருந்தும், அவற்றிற் சரீரேந்திரியகோளகக்குறிப்புக் காணப்படாததனால், எனதுவிஷயமெனத் தாதான்மியப்பட்ட, அவற்றிற் பிரதிவிம்பித்த ஆன்மசைதந்தியப்பிரகாசமும், அவற்றிற்கு அவ்வித வல்லமைகளாகப்பிரகாசித்துநின்றது. அப்படியே சொப்பனவஸ்தையிலுமென அறியத்தக்கது.

மாணாக்கன்—ஐயா! ஞானேந்திரியங்கள் சத்துவகுணத்தின் விகாரங்களெனவுங்கர்மேந்திரியங்கள் ரஜோகுணத்தின்விகாரங்களெனவுஞ், சாஸ்திரங்களிற் காணப்பட்டிருக்க, இருவகை இந்திரியங்களையும், ரஜோகுணத்தின்வாசன விகாரங்களென அருளியது எங்ஙனங்கூடுமென:

ஆசிரியர்—இருவகையிந்திரியங்களிலும் முக்குணங்களுமிருக்கின்றனவேயாபினும், இருவகை

யிந்திரியங்களாகக் கற்பிக்கப்பட்டதோற்றங்கள்மா
த்திரம் ரஜோகுணத்தின் வாசனாமயங்களாகும்.
தோன்றினவைகளையந்தந்தத் தர்மங்களோடுங் கூ
டி வெவ்வேறாகப்பிரகாசிப்பித்தல், சத்துவகுண
த்தின் வாசனாமயமானதாற் பிரதானமானதுபற்றி
அவற்றைச் சத்துவத்தின் விகாரங்களாகக் கூறப்பட
டும், அவ்விந்திரியங்களுக்கு, ஒவ்வொரு காலத்தி
ற்றங்கள் தங்கள் வியாபாரஸ்பூர்த்தி திரோதானப்ப
ட அதுபவத்துக்குவருவதால், நிரந்தரமாயில்லா
ததுபற்றி, அஃது அப்பி தானமாயினும் அவைக
ளிற்றமோகுணமுமுளதேயாகும்.

இங்ஙனமாயின் அகந்தையின் மூன்றுகுணங்
களைப்பிரித்ததுபோல, அகந்தையிலுதித்த மூன்று
குணங்களின் வெவ்வேறான சூக்கும வாசனைகளை
ப் பிரித்திடில், பீஜசக்தியிற் பிருதிவி ஜலாம்சங்க
ளை புத்தியாற் பிரித்திடப், பீஜம் விருக்ஷ மென்ற
விகாரமழிந்து, பீஜமாயும் விருக்ஷமாயும் பிரகாசி
த்த பீஜசக்தியான ஆன்மசைதந்நியப் பிரகாசமா
த்திரமாகப் பிரகாசிப்பதுபோல; அக்குணங்களெ
ன்ன, அவற்றின்வாசனைகளென்ன, வாசனாமயங்க
ளான ஸ்தூல சூக்கும மெனும்வகுப்புடைய தே
கேந்திரியாதி விஷயங்களென்ன, இவையனைத்து
யின்மையாகி, இவை யெல்லாமாய்ப் பிரகாசித்த

ஆன்மசைதந்நியப்பிராகாசமாத்திரமாகவநுபவிக்க
ப்படுமெனவுபதேசிக்க:

மாணுக்கன்—அப்படியே விஷயங்களையிந்திந்
திரியங்களிலடக்கி, அப்பகிரிந்திரியங்களின் வல்ல
மைகளை யவற்றை வியாபித்த அகந்தையோடுங்கு
ணங்களின் சூக்கும வாசன மாத்திரமாக வடக்கி,
அவ்வாசனைகளையும் அவற்றிற் காதாரமான குண
ங்களின் சலந விசேஷங்களிலடக்கி, அச்சலங்கள
ளையுந்தங்களுக்காதாரமான அக்குணங்களிலடக்
கிநிற்க, நிராகாரமாய் யாதொரு தோன்றிமறைத
லுமற்றசகஜமான திருக்கநுபவத்தைப், பூமியின்
கண்ணையிருந்து சூரியமண்டலத்தை வியாபித்து
ப்பிராகாசியாநின்ற திருக்கநுபூதியில், ஊர்த்துவ
பாகத்திலுள்ள சூரியமண்டலமும் அதோபாகத்
திலுள்ள திருஷ்டிகோளகமுங் கிரகிக்கப்படாவி
டில், அவ்வநுபூதி எங்ஙனங் கிரகிக்கப்படுகிறதோ;
அங்ஙனமடைந்து அவ்வநுபூதியினின்றும், வெண்
மைபொருந்திய ஒருபித்தியில் மற்றொரு நிறத்தை
யமுத்திடில் அந்நிறம் நீங்கி யிந்நிறமாகவே அநுப
வத்துக்குவருவதுபோலத், திருசியமான முற்கூறி
ய யாவும், அந்தந்தத்தன்மையோடுங் கற்பனைப்ப
டிகண்ட நாமரூபத்தோடுங்கூடிய பிராகாசமாம் பி
த்தியிற் றனது அநுபவமாகக்ண்ட பஞ்சவன்னங்

களும், நெட்டை குட்டை சிறிது பெரிது நீளங் க
 னம் இவைகளுமின்றி, முன்னிலைப்படாமற் றுறாக
 ப் பிரகாசிப்பிக்கும் ஞானதுபவமெனும் ஆன்மா
 துபூதியாம் நிறத்தா லழுத்தி வியாபித்துப்பார்க்க,
 அந்நாமரூபங்கள் நீங்கிப் பானமாத்திரமா யகண்
 டமாய்ப் பிரகாசித்தபடி யதுபவித்து, அங்ஙனம்
 அகண்டப் பிரகாசாதுபூதி மாத்திரமான தன்னிட
 த்திற் காலத்திராயத்தினுஞ், சுத்தியி லிராசிதம்போ
 லப் பிரபஞ்சம் யாவுமில்லையெனத்தெளிந் து, நிர்
 ப்பயமெனும் பரமானந்தக்கட லாடிநின்றான்.

முற்றிற்று.

மூன்றாவது பிரகாரணம்.

பிரமேசஜீ வஜுகவிசேஷநிரூபணம்.

ஆசிரியர்—மாணக்களை புச்சிமோந்து ஆவிங்
 கனம்பண்ணி நிஜானந்த வுல்லாச பரவசராகிக் கூ
 றுவார். அகண்ட பரிபூரணமானந்த சுதாசமு
 த்திரத்தி லில்லாமற்கரைந்த பிரபஞ்ச கோலாகல
 முடைய நிர்ப்பயமென்னும் பெருமையடைந்த பு
 ருஷதெளையோ! கிருதார்த்தகூகியும் இம்மஹா
 பாக்கியோதயம் மற்றயாவர்க்கு மரிதுதானெனப்
 புகழ்ந்து பகிர்முககூகச்செய்ய; மிகுந்தவணக்கத்
 துடன் வந்தித்து, கைகூப்பி வாய்பொத்தி விலகி

நின்ற அம்மாணுக்களை நோக்கிச் சமுசயமின்றி, புள்ளபடி பிராத்தியகபின்ன பிராமாநுபூதியையடைந்திருந்திடினும், யுக்தி விசேஷங்களா ஸ்வநுபவத்தை யுல்லாசித்த நுபவிக்கவேண்டி விசாரிக்க விசையிருந்திடின விசாரிக்கலா மெனவருள:

மாணுக்கன் —மேலான பிரியம்பொருந்தியபக்தியுடனே யிவ்வித பெருமைபொருந்திய பிராமாநுபூதியை யடைபுமார்க்கம் ஞானரூபமா யொன்றேயாயினும், ஞானசாதனமான வதுசந்தானமும் அதைப்பற்றிய மனனவிசேஷமும் வெகுபேதங்களாக விருக்கின்றமையால், அதனை யேகதேசமாயினும் விரித்த நுபதேசிக்கவேண்டுமென:

ஆசிரியர்—பிராமம் ஈசன் ஜீவன் பிரபஞ்சம் எனநான்கு விதமாகச்சாஸ்திராங்களிற்கூறப்படும். அவையாவன— பிராமமாவது நித்திய நிர்விகார அசங்கோதாசீன அகண்டபரிபூண சச்சிதானந்தவியல்பாய்ப் பிரகாசிக்கு நிர்க்குணசைதந்நியமாம். ஈசனாவது சர்வஞ்ஞ சர்வசம்பூண சர்வகலியாண குணாதார சர்வப்பிரபஞ்ச கர்த்தாவான சோபாதிக சைதந்நியமாம். ஜீவனாவது புண்ணிய பாப கர்ம வாசனாமிசர் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவாதிகுணாதார பரதந்திரா சோபாதிக சைதந்நியமாம். பிரபஞ்சமா

து விசித்திராதர அநேக நாமரூபபேத பின்ன ஜடா
 ஜட குணாதார திருசியவஸ் துவாம். இத்திருசியமா
 கியநாமரூபப் பிரபஞ்சந் திருசியமாகிய ஸ்ரூலப
 ஞ்சபூத பாஞ்சபௌதிக பேதக்குறிப்பை யுடைய
 தாயின், அப்பகுதியை ஜடமெனவுஞ்; சூக்குமபஞ்
 சபூத பாஞ்சபௌதிக பேதக்குறிப்பை யுடையதா
 யின், அப்பகுதியை அஜடமெனவும்; இஜடா ஜட
 மான விருபகுதியு முதிக்கத்தக்க விடமாயும், ஒடுங்
 கத்தக்க விடமாயும், ஒடுங்குங்கால் பிரபஞ்சம் ஜீ
 வன் ஈசன் பிராம மென்ற ஞானவதிப்பி ன்றி மஹா
 சூரியம்போன்ற நிராகாரக் குறிப்பையுடையதாயி
 ன், அப்பகுதியை மாயை யெனவுங்கூறப்படும்.

இம்மாயையில், நிர்க்குணப் பரப்பிராம சைத
 ந்ரியம் பிரதிவிம்பிக்க ம ஹாசூரியம்போன்ற சர்வ
 வியாபக நிராகாரமாக மறைந் திருந்த அம்மாயை,
 சைதந்ரியத்தின் பிரகா ச பெலங் கொண்டு தலனி
 லக்ஷணமுடையதாகப் பிரகாசிக்கும். நித்திய களி
 யாணகுண சீலாளாகிய உத்தம நாயக ஞானிகள்
 சுகாந்தத்திற் சந்திக்க அவ்விருவருள்ளமும் பிரிய
 மாத்திரமாய்த்தடித்துவிந்துமாத்திரமா யுருகி நிற்
 பதுபோல; சிருட்டியாதியாம் முந்திய அரசாக்ஷி
 யான நாயகனது செளந்திரிய வடிவின் மயமான
 இரதிவிலாசம், பிரியமாய்த்தடித்து சமஸ்காரமா

ம் விந்துவாயுருகி நிற்கத், துருத்தியி லடைபட்ட
 காற்று அதினுட் பிரகாசிக்கின்ற சலநமற்ற ஆகா
 சம்போல சலநமின்றி நிராகாரமாகி அபேதமாய்
 க் காணப்பட்டபோதினுந், துருத்தியின் விம்முத
 லால் ஆகாசத்துக்கு வேறாகச் சலநதர்ம முடைய
 காற்றின் பேத மதுபவிக்கப் படுகிறதெப்படியோ,
 அப்படியே அப்பிராகிருதிபுருஷ சந்நிதானத்தில்
 ஜநித்த அச்சமஸ்சாரம், பிராகிருதிபுருஷானை யபே
 தமாய்க்கலந்து நின்றபோதினும், அதிற் பிரதிவிம்
 பித்து விளங்கிய சைதந்நியப் பிரகாச பெலத்தா
 ல், பாணி பாத மத்தக ஆறுமுதலிய பரிணாம பே
 தத்துக்குக் காரணமாய் நின்ற கர்ப்பக் குறிப்பாக
 அதுபவிக்கப்படுகிறதுபோல, பிரபஞ்ச மாதாவா
 கிய பிராகிருதியி னுதரத்தில், இலக்கமிட அடங்கா
 த வநேக பாணி பாத மத்தக ஆறுமுதலிய பரிண
 ம பேதத்துக்குக் காரணமாய்நின்ற பிரபஞ்சாகார
 கர்ப்பக்குறிப்பாக விளங்கிநிற்கும்.

அவ்வித பிரபஞ்சாகார கர்ப்பமாகப் பவித்த
 சமஸ்சாரமானவிந்து, ஒரு குக்குடத்தின் விந்து க
 ர்ப்பமாகத் தரிக்கப்படுங்காற் றன்னுளுண்டாகிய
 ஜந்துவி னுடலாயும், அதற் காவரணமான வண்ட
 மாயும், எங்ஙனம் பவித்து நிற்பதோ; அங்ஙனமே
 விராட்புருடன் சரீரமாயும், அதற்காவரணமாகிய

ரூபஞ்ஞானமாகவும், ஜீவனதுதிருஷ்டியில் அஞ்
 ஞானமாகவுந், தோற்றிநிற்கும். ஆதலால் சிருஷ்டி
 முதற் பிரளயம்வரையுள்ள சமஷ்டி ஜகத்துக்குக்
 காரணம் மாயையும், பந்தமுதன்மோகூழ்மவரையு
 ள்ள சாக்கிராதி ஜீவசிருஷ்டஜகத்துக்குக்காரணம்
 அஞ்ஞானமும் ஆகுமெனக்கூற:

மாணக்கன்—ஆனால் அவ்வியக்தமாகிய ஒரு
 மாயாதத்துவந்தானே ஈசனது திருஷ்டியிற் சொ
 ரூபஞ்ஞானமாகவும் ஜீவனது திருஷ்டியில் அஞ்
 ஞானமாகவும் எங்ஙனமாகலாமென:

ஆசிரியர்—ஒருதானுவே யொருவன் பார்
 வையில்விருகூமாயும், மற்றொருவன் பார்வையிற்
 றுக்க ஹேதுவான சோரனாயுங், காணப்படுவது
 போலாகலாமெனமொழிய:

மாணக்கன்—பிரபஞ்சத்துக்குக்காரணம் யா
 தெனச்சங்கித்ததற்குமாயெனவும், அம்மாயை
 யும் ஈசஜீவர்களது திருஷ்டிபேதத்தால், சொரூப
 ஞ்ஞானமாகவும் அஞ்ஞானமாகவும் ஆகலாமென
 வும் அருளியபடி தெளிந்தேன். ஆனால், ஈசசிருஷ்ட
 டமாகவும் ஜீவசிருஷ்டமாகவும் இருவிதசிருஷ்டி
 கூறப்பட்டதில், ஈசனது சிருஷ்டிதான் சாஸ்திரங்
 களிற் பிரசித்தமாகக்காணப்படுகின்றது. ஜீவசிருஷ்டி
 யெங்ஙனங்கூடும்? அவற்றின்பலன்களின் பேதம்

எத்தன்மைபுடையதாகவிருக்கும்? என:

ஆசிரியர்—அவ்வியக்தமுதல் ஸ்தூலம்வரை ஜடாஜடங்களாகக் காணப்படும் இப்பிரபஞ்சமே யீசசிருஷ்டமெனப்படும். இஃதுஜீவர்களினிமித்தஞ் சுகமாகியபலத்தைக்கொடுப்பதாகும். ஆன்மானம்விசாரணையின்றி அபிமானங்கொண்டு, அவற்றின்லாபாலாபங்களைப்பற்றிக்காமக்குரோதலோபமோஹமதமாச்சரியமுதலியவைகளைப்பகிர்முகமாயும் அந்தர்முகமாயுங்கற்பித்து, அவ்வந்தர்முகவாசனையைச் சொப்பனமென்றும் பகிர்முகவாசனையைச் சாக்கிரமென்றும், இவ்விரண்டுவாசனையுநீங்கித் தனத்திஷ்டானமாத் திரமாகவிருந்த ஞானசொரூபவான்மாவில், பகிர்முகமாகவிருத்தியுதிக்குஞ்சமயத்தில், வாசனைகளின் பீஜாகாரமானதமோவிருத்தி அவ்விடத்திற்றன்றாற் கற்பிக்கப்பட, அத்தமசு ஜடமானதுபற்றி அதனையும்பகுத்தறிய வல்லமையின்றிச், சொப்பிராசர்சமான ஆன்மாவும், ஜடமாகிய வாசனாபீஜரூபதமசும், ஏகவஸ்துவாகக் குறிக்கப்பட, அப்பிராந்திக்குறிப்பினால் அதிஷ்டானமானதன்னிடத்திற் றெரியாமையெனும் அஞ்ஞானங்கற்பிக்கப்பட, அதனைச் சமுத்தியவஸ்தையென்றுந், இவ்வவஸ்தாபேதங்களைபுங்காமரதிகளையும் சிருஷ்டித்து, அவற்றின்பலமாகத்துக்க

றியசொர்க்காதிபலஹேதுவான அபூர்வமும் இத்தி
 ருக்குதர்மத்திலடங்கிசாக்கிரா சொப்பனவஸ்தை
 களுக்குப்பேதத்தைக்கற்பிக்கவல்லமையற்று நீங்
 கிவிடும். ஆதலால்விவேசித்திடின இத்ததுவைதப்பி
 ரபஞ்சத்தைபும்மனமாகியதன்னையும் மித்தையெ
 ன்ரம்பச்செய்துநிற்கும். அப்படியே மிருத்திகை,
 மிருத்திகையில் பவித்த லோஷ்டம், இரத்தினம்
 இவ்விரண்டும் எத்தன்மையினாலும் சமானமாகி
 ல்லாமற்பின்னபதார்த்தங்கள்போற்றேற்றியினும்
 மிருத்திதெளிவுகொண்டு ரத்தினம் விவேகபுத்தியி
 ற்பிரதிவிவகாரத்துக்கு வேறாக மாட்டாததுபோ
 ல், அஜடமாகி ஒருபாகமுந் திருகியப் பகுதியில
 டங்கியனன்மவஸ்துவாகக்கொண்டு விவேகபுத்தி
 யில் ஆன்மா இவைகளுக்கந்நியமெனத் தெரியுமா
 றுப்புரித்துநிற்கும்.

அப்பிரகாரமே ஜீவர்கள் சற்குருகிருபையா
 ற்கிடைத்தவிவேகத்தாற்கர்மகாண்டத்திற்குரியபு
 ண்ணியபாவங்களைப்பொருந்திய அநேககோடி ஜ
 நநமாணங்கள் ஜீவனைப்பொருந்தி யிருந்ததாசுச்
 சொல்வதில், அவஸ்தைகளைப்போல ஜநநமாணங்
 களும் நிலையின் நிவந்துபோனவையாயிருக்க, அவ
 ற்றைப்பொருந்திய ஜீவன் அவினாசியாயும் அவற்
 றின்சம்பந்தவியோகங்களால் விகாரமின்றியவனா

யும் அவற்றிற்கு சாக்ஷியாயுமில்லாவிடினினிவனுமவைசனைப்போலொருவஸ்துவாகிக்கொடுவான். அங்ஙனமாயின் அவைகளும்ஜீவனும் சித்தியாமல்தீங்கிவிடும். அஃதோசுருதியுத்தியதுபவமுன்றுக்குமொவ்வாது. அந்நிமித்தம் அவனைமுற்கூறியபிரகாரமொப்பிடின ஆகாயத்திற் பெய்கின்ற வருஷத்தாலும் தகிக்கின்ற சூரியகிரணதாபத்தாலுமெங்ஙனமாகாசத்திற்கு சீதோஷணை சம்பந்தங்கிடையாதோ, அங்ஙனமேயிவ்வாத்மாவுக்குமுற்கூறியசம்பந்தங்கிடையாது. தோற்றுநிறதேயெனில் அளவில்லாதபிராகம்போற்காணப்படினும் மருமீசிகாப்பிராகத்தால் பூமியெங்ஙனம்நனையாதோ, அங்ஙனமேயிவைகளின்சம்பந்தம்ஆன்மாவுக்குக்கிடையாது. இங்ஙனமாலோசிக்கின் ஜநநமரணங்கள்நீங்கிமோக்ஷமார்க்கம்ஜீவர்கட்கு வெளிப்படும்.

அப்படியேகரையின்றியசமுத்திரம் காற்றின்சலனவிசேஷத்தால் அகை நானா குமிழி முதலியவைகளால் விகாரம்பொருந்தினதாகவும் அஃதுநீங்கினவிடம் நிர்விகாரமாகவுங்காணப்படினும், ஜலம்ஜலமாகவேசித்திருப்பதுபோல, விசேஷபாமவிசேஷபத்திலீக்கம் சாக்ஷிசைதநியத்துக்குக்கிடையானவாலோசிக்கின் நீங்கிவிடும். காலத

திலுதிக்கும்படியுபதேசிக்கவேண்டுமெனப்பிரார்
த்திக்க:

ஆசிரியர்—பிராத்தியக பின்ன பரமாத்மஸ்வரூ
பமாகிய தனக்குப் பின்னமில்லாத சகுணநிர்க்கு
ணரூபியாய்ப்பிராகாசிக்கின்ற திவ்வியமங்கள நரசி
ம்ஹ சுதாசிந்துவில்மூழ்சி நிஜானந்தபரவசராய் அ
ருளுவார். * நிரு-எ-து வியாபகம் ஸீம் எ-துபெ
ந்தம். ஹ எ-து ஹனனம்-கெடுத்தல். எனப்படு
ம். இம்மூன்றுபொருளையுஞ் சேர்க்கில் சர்வவியா
பகனாகிய சர்வபந்தஹரன் எனப்படும். பிராதிபந்த
ங்களாகிய எச்சத்துருக்களும் எதிரிட் டுநோக்கத்
தகாத உக்கிரகுணவிருத்தியையும் அங்ஙனமே
எதிரிடின் அதஞ்செய்யாநின்ற வீரகுணவிருத்தி
யையும், திரிவிதபரிச்சேத சூந்ரிய வியாபககுண
விருத்தியையும், எக்காலத்தும் மற்றோர் உதவிய
ல்லாத சொப்பிராகாசகுணவிருத்தியையும், கடப
டாதிபிராபஞ்ச சத்தாபேதங்களைத்தனது சத்தை
யால் வாதிப்பதான ஆன்மசத்தையை எவ்விடத்து
முளதாகச்செய்யத்தக்க குணவிருத்தியையும், த
னது வியாபகத்தால் சாதகனது பெந்தமனைத்தை
யும் ஹரிக்காநின்றகுணவிருத்தியையும், பிராதிப

* நிரு-என்னும்வடமொழி தமிழில்-நரனை மரீஇயது.

ந்தங்களான எச்சத்துநுக்களும் முன்னிலைகொள்
 ள்ப்பயப்படத்தக்ககுணவிருத்தியையும், எக்கால்
 த்தும் தனதியல்பால் சாதகர்களுளத்தில் மேலா
 னமங்கள சுபாவமுடைய நிஜானந்தகுண விருத்
 தியையும் யாவளாயும் வதைக்காநின்ற பிரமாத
 மெனும் மிருத்துவைவதைக்கத்தக்ககுணவிருத்தி
 யையும், பிரத்தியகபின்னபரமான்ம சொரூபமாகி
 ய ஐக்கியகுணவிருத்தியையும், அபரோக்ஷமாகிய
 பிரத்தியக்கேகரஸமாம் அகமர்த்த சொரூபகுண
 விருத்தியையும், பொருந்திய உக்கிராதிநாமபேத
 ங்களையுடையநான்குபாதங்களால் பிரகாசிக்கின்ற
 தாகியும் முப்பத்திரண்டுவர்ணங்களால் அவ்வில
 க்கமுடைய அம்சமூர்த்திகளை நிரூபிக்கின்றதாயு
 முள்ள ஆநுஷ்டிவமென்னும் மந்திரராஜத்தால்,
 மூன்றுபாதங்கொண்டு மூவாவரணரூபமான மூ
 ன்றவஸ்தைகளும் ஒருபாதத்தால் அவஸ்தாதீதது
 ரியகூடஸ்தசிவசைதந்ரியமும், அதில் சகுணநிர்க்
 குணவிஷயமான வுபாசனைவிவேகவிருத்தியநுபூ
 தியிவைகளால் லபிக்குமாறு உபதேசித்தபடியநு
 பூதியையடைந்து, ததுல்லாசவிலாசியாய்ப்பவிப்
 பாயென்றருள: மாணாக்கனும் அப்படியே அந்நிரு
 தேசரிவித்தியானந்தரசாயனத்தில் முழுகிக்கிருதா
 ர்த்தனான்.

அங்ஙனம் உள்ளமாணுக்களைக் கருணையால்
 ளோக்கிக் கிஞ்சித் தாகசியமருளுவார். ஓந்நாரவம்
 ஹம் வைஷ்ணவமாகப் பிரசித்தமா யிருந்திடினும்
 இவ்வாறு சிவசின்னந்தரித்திருக்கச் காணாமே தெ
 னனோக்கின், பரமபக்தமாகிய பிரஹலாத்ருக்கா
 கஅவர் பிதாவைச் சங்கரிக்கவேண்டி ஸ்தம்பத்தி
 ல்நின்றும் அவதரித்தவோர்பாகங்கொண்டு, நார
 னாதுதசாவதா, த்துக்குட்பட்டிருந்திடினும், வே
 சிரத்தில் ஜீவப்பிராம ஐக்கியத்தை யுபதேசிக்கவ
 தமஹாவாச்சியத்தின்மூன்றுபதங்களின் ஒருபத
 ம் ஜகத்காரணவஸ்துவைப் பொருளாயுடையதா
 கி, சதாசிவராயதிஷ்டானதேவதையாகப்பொரு
 ந்தினதாகியும், ஒருபதம் பிரத்தியகபின்ன அத்து
 விதீயபிராமவஸ்துவைப் பொருளாகவுடையதாகிய
 ம்சிவசக்தி ஐக்கியமாகியபரமேகரணையதிஷ்டான
 தேவதையாகவுடையதாகியும், இவ்விதையாலு
 பதேசிக்கப்பட்ட நரவம்ஹர் அவ்வத்துவிதீயபி
 ரமசக்தியாகநிரூபிக்கப்பட்டு அதனைப்பொருந்நி
 யவராகியும் காணப்படுவதாலா, அப்படியேஸ்மி
 ருதியிலும் பிரதோஷசமையத்தில் ஷரரியின் சே
 வையின் நிமித்தம் செல்லலாகாதெனவும், அங்ஙன
 ன்செல்லினும் நரவம்ஹ இராமச்சந்திரமூர்த்தி
 ங்களின் விஷயமாகிற் சூற்றமல்லவென்றுங் கூற

ப்படுவதாலுஞ் சாஷாத்பாசிவமே இந்நரவீம்
ய மென மாணாக்கன் அங்ஙனமேதளிந்து அத்
தியாநானந்தபரவசனான்.

முற்றிற்று.

இரண்டாயது இராமச்சந்திரவுபாஸ்தி

மாணாக்கன்—விழித்து இராமச்சந்திரவுபா
ஸ்தியையும் இங்ஙனமேயநுக்காகிக் கவேண்டுமென
ப்பிரார்த்திக்க ஆசிரியர் அருளுவார்.

நீலமேகசியாமளராசியும் கடகமசுடாதி தி
வ்யாபரணபூஷிதராகியும் பீதாம்பரதாரியாகியுங்
கர்ணாந்த விஸ்வாந்தலோசன பங்கேருகராகியும்
ஆஜானுலம்பிபாகுத்துவய ராகியும் கவலாமாங்
காளுடஜாநகியராகியும் பரத லக்ஷ்மண சத்துருக்
னசமேதராகியும் சின்முத்திராங்கிதகரகமலராகியு
ம் இராவணசம்ஹார நிமித்தம் சின்மய மஹாவிஷ்
ணுவின் அவதாரமாகியுமுள்ள தசசுதான்மஜ ரா
மச்சந்திராதிவ்வியமங்கள் மூர்த்தியை, தஹாமெனு
ந் தேவர்வாசபூவாகிய அயோத்தியிற் பாவித்து
அத்தியாநானந்தத்தில் முழுநிப், பின்பு இவ்விலக
கணம்பொருந்திய இராமச்சந்திரமூர்த்தியைப் பி
ரணவார்த்தமாக அறிந்து அநுபவிக்கவேண்டும்.
அதெங்ஙனமெனில் இலக்ஷ்மணமூர்த்தியை அகர